

מקורות שיעור ב'

1. **דברים ו, ד** : שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד
2. **ספר החינוך מצוה תיז** : שנצטוונו להאמין כי השם יתברך הוא הפועל כל המציאות, אדון הכל, אחד בלי שום שתוף, שנאמר (דברים ו ד) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. וזה מצות עשה הוא, ואינה הגדה, אבל פירוש שמע כלומר, קבל ממני דבר זה ודעהו והאמן בו, כי השם שהוא אלקינו אחד הוא. והראיה שזו היא מצות עשה אמרם זכרונם לברכה תמיד במדרשים על מנת ליחד שמו, כדי לקבל עליו מלכות שמים, כלומר ההודאה ביחוד והאמונה.
3. **רמב"ם: ספר המצוות עשה מצוה ב'** : היא הציווי שנצטוונו להאמין בייחוד והוא שנאמין שפועל המציאות וסיבתו הראשונה אחד. והוא אמרו יתעלה : "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" (דברים ו, ד). וברוב המדרשות תמצא שהם אומרים : "על מנת ליחד את שמי, על מנת ליחדני"....
4. **רמב"ם יסודי התורה א, ה** : אֵלֹהִים זֶה אֶחָד הוּא--אֵינוֹ לֹא שְׁנַיִם וְלֹא יֵתֵר עַל שְׁנַיִם, אֲלֵא אֶחָד, שָׁאִין כְּיַחְדּוֹ אֶחָד מִן הָאֶחָדִים הַנִּמְצָאִים בְּעוֹלָם : לֹא אֶחָד כְּמִין שֶׁהוּא כּוֹלֵל אֶחָדִים הֶרְבֵּה (composite), וְלֹא אֶחָד כְּגוֹף שֶׁהוּא נִחְלָק לְמַחְלָקוֹת וְלִקְצוֹת (divisions and limitations) אֲלֵא יַחֲדוֹ שָׁאִין יַחֲדוֹ אַחֵר כְּמוֹתוֹ בְּעוֹלָם. וְאֵלֹהִים הֵי הָאֵלֹהוֹת הֶרְבֵּה--הֵיוּ גּוֹפִין וְגוֹיֹת (bodies and physical forms), מִפְּנֵי שָׁאִין הַנִּמְנֵין הַשּׁוֹיִין בְּמַצִּיאוֹתָן נִפְרָדִין זֶה מִזֶּה אֲלֵא בְּמֵאֲרָעִין ("accidental" or contingent qualities) שִׁיֵּאֲרָעוּ הַגּוֹפֹת וְהַגּוֹיֹת. וְאֵלֹהִים הֵי הַיֹּצֵר גּוֹף וְגוֹיָה--הֵי זֶה לֹא קֶץ וְתִכְלִית, שָׁאִי אִפְשָׁר לְהִיּוֹת גּוֹף שָׁאִין לוֹ קֶץ. וְכָל שֵׁשׁ לוֹ קֶץ וְתִכְלִית, יֵשׁ לְכוּחוֹ קֶץ וְסוֹף. זֶה וְאֵלֹהֵינוּ בְּרוּךְ שְׁמוֹ, הוֹאִיל וְכוּחוֹ אֵין לוֹ קֶץ וְאֵינוֹ פּוֹסֵק, שֶׁהָרִי הַגָּלְגַל סוֹבֵב תָּמִיד, אֵין כּוּחוֹ כּוֹחַ גּוֹף. וְהוֹאִיל וְאֵינוֹ גּוֹף, לֹא יֵאָרְעוּ מֵאֲרָעוֹת הַגּוֹפֹת כְּדִי שִׁיֵּהָא נִחְלָק וְנִפְרָד מֵאַחֵר ; לְפִיכָךְ אֵי אִפְשָׁר שִׁיֵּהָיֶה אֲלֵא אֶחָד. וַיִּדְעַת דְּבָר זֶה--מִצְוֹת עֲשֵׂה, שֶׁנֶּאֱמַר "ה' אֱלֹהֵינוּ, ה' אֶחָד."
5. **עץ חיים שער א ענף ב** : הנה אחר הצמצום הנ"ל אשר אז נשאר מקום החלל ואויר פנוי וריקני באמצע אור הא"ס ממש כנ"ל הנה כבר היה מקום שיוכלו להיות שם הנמצאים והנבראים ויצורים והנעשים ואז המשיך מן אור א"ס קו א' ישר מן האור העגול שלו מלמעלה למטה ומשתלשל ויורד תוך החלל ההוא כזה. וראש העליון של הקו נמשך מן הא"ס עצמו ונוגע בו. אמנם סיום הקו הזה למטה בסופו אינו נוגע באור א"ס ודרך הקו הזה נמשך ונתפשט אור א"ס למטה.
6. **דרך מצותיך אחדות ה' סא, א** : והנה עוד יש המשכת חיות אלהות מא"ס ב"ה בעולמות על דרך ואופן אחר ממש והוא בחי' הקו וחוט הנמשך ממל' דא"ס לתוך המקום פנוי שנעשה ע"י הצמצום שהארת הקו מתלבש בכלים דאצילות ובוקעים המסך ויורדים גם בבריאה באורות הנשמה ד"י"ס דבי"ע והארה דהארה ממנו מתלבש גם באורות נפש ורוח ובכלים ד"י"ס דבי"ע גם שהם נבראים ואינן אלהות ממש, והארה דהארה מהקו מתלבש בכל נברא פרטי להחיותו ע"י י' המאמרות וכמ"ש הימים וכל אשר בהם ואתה מחי' את כולם וגו' (נחמי' ט' ו') וכ"ז הוא הנק' ממכ"ע שמאיר לכל חד לפום שיעורא דילי' ולא לכולם בשוה לפי שהוא בחי' חיות אלהות שמאיר ע"י הצמצום ואינו מערך עצמיות האור כמו שהוא למעלה מן הצמצום שהוא בבע"ג...
7. **תורת שמואל סה"מ תרכ"ט ע' קנו ואילך** : צ"ל מ"ש במצות לייחדו ה' אחד, דלכא' אם הי' נאמר יחיד ה' מורה על אחדות יותר, כי אחד יש גם אחד המנוי, והיינו עד"מ שבטי ישראל שהיו י"ב ואעפ"כ נק' אחד מהם בשם אחד כמ"ש שלחו מכם אחד או אחיכם אחד הגם שיש שני ושלישי, או כמו בשי"ב שהם ששת ימים ואעפ"כ נק' הראשון אחד כמ"ש ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, וז"ע אחד המנוי מה שא"א ח"ו לומר כן באלקות, וא"כ אם ה' נאמר ה' יחיד ה' מורה יותר על אחדותו ית'. ומאחר שבפסוק אשר למדים ממנו מצות לייחדו נאמר דוקא אחד מההכרח לאמר שמתיבת אחד אנו יכולים להבין יותר ענין אחדותו ית' וצ"ל מהו...
8. **סה"מ תרס"א ע' קצה ואילך** : ומעתה יובן ענין הביטול האמיתי שיש בבי"ע יותר מהביטול דעולמות העליונים...